

példáit meríti, az értelmiségiek csoportját képviseli. Mert mi történik a még ennyire sem öntudatosak, vagy kevésbé műveltek világával? Polyvás valóságos tárházát állítja elének művében e kisebbségi magatartásmintáknak: bemutatja a gyávaságainkat, hazugságainkat, csalódásainkat, öncsalásainkat. Jegyzeteinek leghatásosabb (és legkiábrándítóbb) szegmense az, ahol a többségi-kisebbségi barátságba vetett hite rendül meg. A „legjobb”-nak hitt barát, aki az „államalkotó” nemzet tagja, még hajlandóságot sem mutat arra, hogy megértse, mit élhet át a kiélezett léthelyzetben a más nemzethez tartozó: az évtizedes barátság ellenére nincs érzéke és igénye a másik lelki beállítottságának megértéséhez.

Olvasóként többre értékelnék Polyvás József naplóját, ha kevesebb aktuálpolitikai (ezért romló időszerűségű) nézetnek, az adott léthelyzet indukálta populista véleménynek adna helyt: ha az újságírói attitűd helyett a szépírói látásmód kerülne művében előtérbe. Mert azt több évtizedes újságírói gyakorlatából tudnia kell: a hír értéke az idővel arányosan csökken, természetét tekintve „romlandó”. S lehetne ez a könyv kiadói szempontból gondozottabb. Ha már fejezetekre tagolódik, a mű elejére vagy végére odakíváncoznék a tartalommutató is, hogy olvasójának ne a lapozás-keresés módszerével kellene szövegegyeségei között tájékozódnia.

BENCE Erika

SZÍNHÁZ

SZABADKAI BEMUTATÓK

Embertelen működési körülmények ellenére a közelmúltban a szabadkai Népszínház két bemutatót hozott ki, tartott, igaz, nem az immár menthetetlenül romos színházépületben, s nem is Szabadkán, hanem az átalakított kanizsai színházban, de – s ez a legfontosabb – mindkét előadás igen jó.

Az Agota Kristof regényeiből színpadra szerkesztett *Nem fáj!* című mozaikdráma (színpadi adaptáció: Ilan Eldad és Brestyánszki Boros Rozália) előadásának erénye a már-már az epikus színház egyszerűségét idéző stílus mellett az a tény, hogy a színészileg szinte végig kiegyensúlyozott produkcióban két fiatal, Ralbovszki Csaba és Pálfi Ervin f. h. remek volt, akárcsak a tízévi szünet után újra színpadra lépő Karna Margit, s az utóbbi időben sorozatban jó formát mutató Vicei Natália. Ennyi valóban elegendő egy jó, átlagos, mert nem hibátlan, sőt olykor átlagon felüli előadáshoz.

A Dalton Trumbo nevű amerikai író *Johnny fegyverben* című regényéből formált monodráma (színpadra alkalmazta Bradley Rand Smith, fordította